

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Mgr. Z. K.**, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic s. p.**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zast. JUDr. Danielem Volopichem, advokátem se sídlem Vlastina 602/23, Plzeň, proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 24. 6. 2021, čj. 54/2020-510RK/13, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2023, čj. 38 A 9/2021-137,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 9. 2020, čj. 470/2020-910-IPK/14, k žádosti osoby zúčastněné na řízení povolil podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), stavbu „*Dálnice D4 Mirotice, rozšíření*“ v rozsahu 10 stavebních objektů (v rozhodnutí blíže označených). Rozklad žalobce ministr dopravy zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím a rozhodnutí žalovaného jím také potvrdil.

[2] Rozhodnutí ministra napadl žalobce žalobou. Uvedl, že je vlastníkem nemovitostí - pozemků parc. č. st. XA, parc. č. st. XB (jehož součástí je stavba) a parc. č. XC (vše v k. ú. M.) sousedících se silnicí II/121. Ta má být přestavována v návaznosti na vybudování mimoúrovňové křižovatky Mirotice (jeden z povolených stavebních objektů) a bude na ni převeden veškerý provoz z D4 během části výstavby. Daná silnice má sloužit jako dálniční přivaděč. Povoláním stavby dojde ke zvýšení dopravy, emisí hluku, znečištění ovzduší a poškozování žalobcových nemovitostí. Povolení stavby mělo být podmíněno vyřešením kolize převedeného dopravního provozu s nemovitostmi žalobce a omezením negativních vlivů dopravy na ně. Stanoviska EIA i závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihočeského kraje vycházely z vadného posouzení nemovitostí žalobce jako nemovitostí nepožívajících ochrany před hlukem. Jedná se o chráněné vnitřní i venkovní prostory ve smyslu § 30 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Žalobce poukázal též na nerovné zacházení s pozemky zařazenými v územním plánu do stejné plochy (BV). Součástí sporné stavby je v návaznosti na Akustickou studii společnosti Greif - akustika protihluková stěna k ochraně nezastavěného pole, které může být v budoucnu zastavěno, ale žalobcovy nemovitosti chráněny nejsou. Tím byla porušena zásada rovnosti i předvídatelnosti. Vadné je i vypořádání jeho argumentace, podle níž je jeho stavba obklíčena dálnicí D4 a navazujícími stavbami. Žalobce byl v územním řízení s touto námitkou odkázán do stavebního řízení, ve kterém žalovaný tvrdí, že ji měl uplatnit již v územním řízení. Žalovaný měl ve stavebním řízení ověřit účinky budoucího užívání, stanovit podmínky pro užívání a provádění stavby k zabezpečení ochrany veřejných zájmů (např. omezení rychlosti) a stanovit návaznost na jiné podmiňující stavby.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 3. 2022, čj. 38 A 9/2021-91, žalobu zamítl. K tvrzenému nezákonnému posouzení daných nemovitostí (a související námitce nezákonnosti stanoviska EIA) uzavřel, že je měl žalobce uplatnit v územním řízení, a není možné k nim proto přihlédnout. Stavebním povolením z roku 1980, jeho platností i případnými účinky se již soud opakovaně zabýval v jiném řízení (sp. zn. 38 A 3/2020). Také námitky týkající se protihlukových stěn spadají do územního řízení. S ohledem na charakter nemovitostí ani nemohlo dojít k nerovnému zacházení. V otázce posouzení vlivů užívání stavby krajský soud přisvědčil žalovanému, že stavební řízení nebylo vedeno ke komunikaci II/121, přičemž k posouzení dopadů stavby dálnice došlo v procesu EIA a v územních řízeních (včetně posouzení trvalého navýšení intenzity dopravy). Žalovaný dostal povinností plynoucím z § 115 odst. 1 stavebního zákona. O konkrétních podmínkách uzavírek či objízdných tras se rozhoduje v řízení podle § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

[4] Tento rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 30. 8. 2022, čj. 8 As 130/2022-60, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Dospěl na základě kasační stížnosti žalobce a jeho námitek týkajících se charakteru jeho nemovitostí k tomu, že úplná koncentrace rozhodování o všech námitkách týkajících se vlivu stavby na životní prostředí do územního řízení není reálně možná. Konkrétní vyústění námitky se z územního řízení může přenést až do řízení stavebního. I s přihlédnutím k § 115 odst. 1 stavebního zákona nelze z povahy věci vyloučit, že by závazná stanoviska či otázka posouzení charakteru nemovitostí neměly ve stavebním řízení své místo. Jestliže krajský soud v tomto ohledu pouze poukázal na nepřipustnost námitek, není s ohledem na okolnosti dané věci takový způsob vypořádání žalobních námitek přezkoumatelný. Ani krajským

pokračování

soudem doplněné odůvodnění „nad rámec“ nepovažoval Nejvyšší správní soud za dostatečné a danou vadu namohl napravit ani odkaz v odůvodnění napadeného rozsudku týkající na jiného řízení vedeného u téhož soudu. S ohledem na charakter shledané vady se Nejvyšší správní soud zbylými kasačními námitkami nezbyl.

[5] Krajský soud následně žalobu znovu projednal a rozsudkem označeným v záhlaví ji opět zamítl. Shrnl závěry předchozího kasačního rozsudku a dodal, že řízení přerušil do skončení řízení o přezkumu změn územních rozhodnutí týkajících se též stavby. Upozornil na to, že týž krajský soud v daném řízení především dospěl k závěru, že žalobcovy nemovitosti nejsou chráněnými prostory ve smyslu zákona o veřejném zdraví. Kasační stížnost žalobce proti uvedenému rozsudku pak Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 20. 6. 2023, čj. 4 As 116/2023-44. Za této situace tudíž není důvodná námitka nezákonnosti stanoviska EIA, ani i námitky týkající se nestanovení dostatečných podmínek k ochraně nemovitostí žalobce před hlukem jak v průběhu provádění stavby, tak v důsledku zvýšení intenzity dopravy po dokončení stavby. Stavební povolení se vztahuje k označenému úseku dálnice, nikoli ke komunikaci II/121 vedoucí kolem nemovitostí žalobce. Pro účely posouzení vlivů stavby na životní prostředí postačí posouzení, které proběhlo v rámci územního řízení (v řízení o změně územního rozhodnutí). Zde došlo také k posouzení vlivů stavby v oblasti veřejného zdraví, byly stanoveny podmínky pro přípravu a realizaci stavby a tyto podmínky byly promítnuty do následně vydaných rozhodnutí. Pokud žalobce namítá nutnost ověření účinků budoucího užívání, tato otázka byla v rámci stavebního řízení řešena a vyústila v povinnost ověření navržených protihlukových opatření po zprovoznění stavby s povinností při překročení limitů realizovat dodatečná protihluková opatření. Konkrétní opatření, jako je např. omezení rychlosti v ovlivněném úseku, již nespádají do předmětu stavebního řízení, jedná se o navazující úkony k tomu příslušných správních orgánů (jako např. silniční správní úřad). Krajský soud se neztotožnil ani s námitkami týkajícími se tvrzeného nerovného zacházení s nedůvodnými rozdíly. Pokud žalobce namítá rozdílný přístup ve vztahu k oblasti tzv. Rakovických chalup, jedná o oblast, kde se na rozdíl od objektu žalobce nacházejí objekty rekreace.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Namítl, že již v žalobě argumentoval tím, že protihlukové stěny budou chránit nyní nezastavěná pole na sever od Rakovických chalup, zatímco jeho nemovitosti (které již k rekreaci slouží) nikoliv. Je-li důvodem ochrany zastavitelnost dle územního plánu, měla být poskytnuta též jeho (aktuálně zastavěnému) pozemku. Jedná se tedy o porušení zásady rovnosti a předvídatelnosti. Správní orgány v tomto ohledu nedodržely § 2 odst. 4 správního řádu. Krajský soud tuto jeho námitku vypořádal velmi stručně a s jeho hodnocením stěžovatel nesouhlasí. Akustická studie uvádí výpočtové body v dané lokalitě jako chráněné prostory bez zástavby s tím, že s jejich ochranou se počítá z důvodu, že jsou v územním plánu vymezeny jako zastavitelné, nikoliv proto, že by se tam nacházely stavby pro rekreaci. Plochy, v nichž se nacházejí nemovitosti stěžovatele, jsou se stejným funkčním využitím, jako chráněná pole. Důvod nechránění těchto nemovitostí je proto diskriminační. Napadený rozsudek je v tomto ohledu též nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádává se skutečností, že jsou chráněny plochy bez jakékoliv zástavby.

[7] Stěžovatel též namítá nutnost posouzení účinků užívání stavby, a to i vzhledem k bezpečnosti provozu na komunikaci a s tím související bezpečnosti pro jeho stavbu. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, podle něhož konkrétní opatření jako je např. omezení rychlosti již nespádají do předmětu stavebního řízení. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona je v kompetenci stavebního úřadu stanovit podmínky k zabezpečení bezpečnosti provozu. Tomu nijak nebrání skutečnost, že stanovení dopravního značení k zabezpečení plnění takové podmínky je vydáno v jiném řízení. Tuto argumentaci stěžovatel rozvinul s odkazem na § 18g odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, k čemuž dodal, že zájem na bezpečnosti provozu je veřejným zájmem a stavební úřad proto měl ve stavebním povolení stanovit podmínky k jeho zabezpečení. Uvedenou argumentaci stěžovatel vznesl při jednání před krajským soudem, ten však na ni nijak nereaguje. Napadený rozsudek je tedy nepřezkoumatelný.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Klíčové je, že nemovitosti stěžovatele nejsou chráněnými prostory ve smyslu zákona o ochraně veřejného zdraví. V lokalitě Rakovické chalupy se nacházejí nemovitosti, které jsou (na rozdíl od nemovitostí stěžovatele) objekty, v nichž osoby celoročně žijí, případně mají skutečně charakter objektů k individuální rekreaci. Protihlukové stěny v dané lokalitě jsou navíc umísťovány k ochraně před hlukem z nově budované dálnice, nikoliv stávající komunikace, která je pro hlukovou zátěž nemovitostí stěžovatele dominantní. Ochrana uvedené lokality bude ve svém důsledku fakticky představovat i ochranu nemovitostí stěžovatele. O nerovný přístup se tak nejedná. Předmět stavebního řízení je vymezen žádostí stavebníka a na silnici II/121 tak nedopadá. K posouzení stavby dálnice jako celku došlo při posouzení EIA a v navazujících územních řízeních. Totéž se týká i posouzení trvalého zvýšení intenzity provozu a dopravního zatížení v důsledku výstavby dálnice na krátkém úseku komunikace II/121. Převedení provozu dálnice na danou komunikaci je plánováno jako krátkodobé. O konkrétních podmínkách povolení objízdné trasy rozhodne příslušný silniční správní úřad, a to v režimu zákona o pozemních komunikacích, v němž lze stanovit i další podmínky které zajistí bezpečnost a plynulost dopravy. Stěžovatelem odkazovaný § 18g odst. 1 písm. g) zákona o pozemních komunikacích na danou stavbu dálnice vůbec nedopadá.

[9] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti předně označuje argument stěžovatele odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu za absurdní. Rozsah a podoba navrhované stavby je zcela v dispozici navrhovatele a správní orgány mu nemohou stanovit, kde má realizovat protihlukové stěny. Jinak by tomu bylo, pokud by nemovitosti stěžovatele podléhaly ze zákona povinnosti ochrany před hlukem, ovšem není tomu tak. Naproti tomu v lokalitě Rakovické chalupy se nacházejí objekty, jež požadavky na chráněnou nemovitost splňují. Protihlukové stěny mají být budovány pouze v blízkosti samotné dálnice a nikoliv silnice II/121. Situace při výstavbě je navíc vyřešena podmínkou závazného stanoviska krajské hygienické stanice. Vliv problematiky záměru umístění staveb na obyvatelstvo, veřejné zdraví a hlukovou situaci byl posouzen v rámci dokumentace vlivů záměru na životní prostředí. Osoba zúčastněná je pak ve shodě s krajským soudem toho názoru, že stanovení omezení rychlosti v uvedeném úseku již přesahuje rámec § 115 odst. 1 stavebního zákona. Takové podmínky lze navíc formulovat pouze v případě, že stavebník je chopen ze své pozice zabezpečit jejich splnění. Stěžovatel navíc v předchozích řízeních ani nevznesl žádný návrh, jaké konkrétní podmínky by měly být ve stavebním povolení upraveny, a čeho

pokračování

se tedy vlastně domáhá. Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti odkázala též na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o změně stavby před dokončením. Převedení provozu na silnice nacházející se v blízkosti nemovitostí stěžovatele je navíc předpokládáno již jen na nezbytně nutnou dobu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Krajský soud ve věci rozhodoval znovu po zrušení jeho původního rozsudku Nejvyšším správním soudem. Bylo tedy třeba nejprve vyjasnit, zda není tato kasační stížnost nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Kasační soud zrušil předchozí rozsudek z důvodu nepřezkoumatelnosti, a to ve vztahu k námitkám navazujícím na sporný charakter nemovitostí stěžovatele. K námitkám, jichž se týká nyní podaná kasační stížnost, se Nejvyšší správní soud s ohledem na povahu zrušujícího důvodu v předchozím rozhodnutí nevyjádřil, byť měly odraz již v předchozí kasační argumentaci (viz bod 19. předchozího zrušujícího rozsudku). Nyní napadený rozsudek krajského soudu navíc stojí na jiných východiscích, jde-li o posouzení otázky charakteru nemovitostí stěžovatele, což se také projevuje v jeho právních závěrech. Kasační stížnost tedy lze v tomto ohledu považovat za přípustnou (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56).

[11] Nejvyšší správní soud tedy posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných (přípustných) důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil dva okruhy kasační argumentace. První se týká nerovného zacházení s jeho nemovitostmi a druhý pak neposouzení účinků užívání stavby (mj. bezpečnosti provozu a stěžovatelovy stavby). V rámci obou těchto okruhů stěžovatel jednak nesouhlasí se samotnými věcnými závěry krajského soudu, současně však namítá i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[13] Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost, která má z logiky postupu kasačního přezkumu před posouzením věcných závěrů přednost, lze úvodem připomenout, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního

soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161).

[14] V případě prvního z výše vymezených okruhů kasační argumentace spatřuje stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se nijak nevypořádal se skutečností, že jsou chráněny plochy bez jakékoliv zástavby, a to jen z důvodu podoby územního plánu. Byť je třeba připustit, že závěry krajského soudu jsou v tomto směru poměrně stručné, z bodu 21. napadeného rozsudku (který ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje), je reakce krajského soudu na podstatu souvisejících žalobních námitek patrná a dostatečná. Krajský soud totiž námitku nerovného zacházení s nemovitostmi stěžovatele vypořádal poukazem na to, že v oblasti tzv. Rakovických chalup se nacházejí objekty rekreace, a to na rozdíl od objektu žalobce. Z toho je jasné patrná podstata úvah, na základě kterých krajský soud namítané nerovné zacházení v dané věci neshledal. Zrušení napadeného rozsudku pouze s ohledem na chybějící výslovnou reakci na zmíněnou žalobní argumentaci by za těchto okolností bylo formalistické a popíralo by výše zmíněnou judikaturu.

[15] Ve vztahu k věcnému posouzení dané části argumentace, proti němuž stěžovatel v nynější kasační stížnosti také brojí, je pak třeba především připomenout požadavek, podle něhož má-li určitá argumentace vůbec představovat kasační námitku, musí být dostatečně konkrétní (rozsudek NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59 či usnesení NSS ze dne 25. 8. 2023, čj. 8 As 5/2022-44). Kasační stížnost je navíc oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byla přípustná, musí stěžovatel na rozhodnutí krajského soudu reagovat a konkrétně a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat jeho závěry (rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Azs 249/2016-38, nebo ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351). Pokud tak neučiní, je kasační stížnost nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

[16] V nyní projednávané věci stěžovatel ve vztahu k otázce nerovného zacházení staví svoji argumentaci na výše již zmíněné akustické studii a na tom, že podle této studie má být důvodem ochrany ploch (pozemků) jejich zastavitelnost podle územního plánu, což je však i funkční využití pozemků ve vlastnictví stěžovatele. Stěžovatel však (ani nepřímou) v tomto ohledu nereaguje na stěžejní východiska krajského soudu, který v napadeném rozsudku nejenže zdůraznil, že přezkoumávané stavební povolení se vztahuje k úseku dálnice „Mirovice - rozšíření“ a nikoliv ke komunikaci vedoucí kolem nemovitosti stěžovatele (viz bod 18. napadeného rozsudku), ale své závěry vystavěl též na existenci objektů rekreace v oblasti tzv. Rakovických chalup. Vůči těmto argumentačním východiskům se však stěžovatel v kasační stížnosti nijak nevymezuje a svoji argumentaci staví jen na skutečnostech plynoucích ze zmíněné akustické studie. V tom však nelze dostatečné zpochybnění uvedených východisek krajského soudu spatřovat. Ostatně, i ze stěžovatelem odkazované akustické studie plyne, že z existence již existujících obytných objektů v dané oblasti vychází. Lze dodat, že Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší za stěžovatele jeho kasační argumentaci v tomto směru jakkoliv domýšlet, či hodnotit, který z jeho dílčích argumentů uplatněných ve správním řízení či v řízení před krajským soudem by mohl být důvodný, pokud sám stěžovatel v tomto směru v kasační stížnosti nic neuvedl. Nezbyvá tedy než uzavřít, že kasační argumentaci stěžovatele zpochybňující věcné závěry krajského soudu

pokračování

nelze v dané části považovat za přípustnou, neboť nereaguje na východiska, na nichž v tomto směru napadený rozsudek stojí.

[17] I v případě druhého okruhu kasační argumentace (týkajícího se neposouzení účinků užívání stavby) stěžovatel zpochybňuje jak věcné závěry krajského soudu, tak v dané části namítá i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. V souvislosti s tvrzenou nedostatečnou reakcí krajského soudu (nepřezkoumatelností) jednak setrvává na tom, že je v kompetenci stavebního úřadu stanovit podmínky k zabezpečení bezpečnosti provozu, a jednak připomíná, že argumentoval též odkazem na § 18g odst. 1 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, na což však krajský soud nereagoval. I v případě této části argumentace sice lze připustit, že odůvodnění krajského soudu nepochybně v tomto bodě mohlo být podrobnější, nicméně ani zde nelze v souladu se shora již uvedenou judikaturou dospět k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud totiž ve vztahu k dané části žalobní argumentace jednoznačně uzavřel, že podmínky pro přípravu a realizaci stavby již byly stanoveny v územním řízení a otázka ověření účinků užívání stavby byla řešena i ve stavebním řízení (bod 19. rozsudku). Jak dále vysvětlil, konkrétní opatření (např. omezení rychlosti v ovlivněném úseku) nespádají do předmětu stavebního řízení, přičemž se jedná o navazující úkony k tomu příslušných orgánů (bod 20. rozsudku). Dovožovat za těchto okolností nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle Nejvyššího správního soudu nelze. Krajský soud sice nijak nereagoval na odkaz stěžovatele na výše označené ustanovení zákona o pozemních komunikacích, ale vzhledem k tomu, že dané ustanovení nabylo účinnosti až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (s čímž byl stěžovatel během jednání u krajského soudu dle protokolu navíc seznámen), není podle Nejvyššího správního soudu nutno trvat na tom, aby na význam tohoto ustanovení pro danou věc krajský soud v odůvodněného svého rozhodnutí výslovně reagoval. Nelze ostatně ani přehlédnout, že sám stěžovatel uvádí danou část kasační stížnosti tak, že se závěry krajského soudu „nesouhlasí“. Nesouhlas s věcnými závěry však nelze s nepřezkoumatelností zaměňovat.

[18] Jde-li pak o samotné věcné posouzení, zde stěžovatel v kasační stížnosti vyjma vysloveného nesouhlasu pouze setrvává na tvrzení, že závěr krajského soudu je rozporný s § 115 stavebního zákona. Stejně tak pouze v obecné rovině uvádí, že jeho náhledu na rozsah povinností stavebního úřadu (ve stavebním řízení) nijak nebrání ani skutečnost, že stanovení dopravního značení k zabezpečení podmínky bezpečnosti provozu je vydáno v jiném řízení.

[19] V tomto ohledu je třeba vedle již shora citované judikatury týkající se požadavků na projednatelné kasační námitky připomenout, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obecně a kuse zdůvodněná kasační stížnost tak předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Uplatní-li proto stěžovatel obecnou námitku, může se jí soud zabývat toliko v mezích její obecnosti (k tomu viz rozsudky NSS z 14. 8. 2019, čj. 8 As 153/2019-39, nebo z 13. 9. 2017, čj. 7 As 208/2017-20, a rozsudek rozšířeného senátu z 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, a z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS).

[20] V návaznosti na zmíněnou judikaturu a shora shrnuté závěry krajského soudu je třeba k dané části kasační argumentace zdůraznit, že napadený rozsudek především nijak nezpochybňuje, že stavební úřad je oprávněn zabývat se v územním i stavebním řízení podmínkami pro realizaci stavby, resp. účinky jejího užívání. Krajský soud však dospěl

k závěru, že konkrétní opatření ve vztahu k zajištění ochrany nemovitostí před staveništní dopravou či před odkloněnou dopravou z D4 již do předmětu stavebního řízení nespádají (zmínil v této souvislosti právě omezení rychlosti). Krajský soud tedy nijak nebrání možnosti stanovení podmínek pro zabezpečení ochrany veřejného zájmu ve smyslu § 115 stavebního zákona. Jde-li pak o navazující úvahu krajského soudu v souvislosti s omezením rychlosti (k němuž je podle napadeného rozsudku oprávněn silniční správní úřad), ani tu nemůže obecná argumentace stěžovatele zpochybnit. Kromě obecného nesouhlasu stěžovatele totiž není zřejmé, proč by podle něj neměl obstát závěr krajského soudu, podle něhož nelze ve stavebním řízení stanovit stavebníkovi zajištění konkrétních opatření, jejichž vyhodnocení a zabezpečení přísluší specializovanému správnímu orgánu. Tedy ani v této části, v níž lze argumentaci stěžovatele považovat za hraničně přípustnou, kasační stížnost nemůže být důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené žádnou z přípustných kasačních námitek neshledal důvodnou, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[23] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení v nyní projednávané věci však žádnou takovou povinnost soud neuložil. Nejvyšší správní soud zároveň neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by bylo namíste jí náhradu nákladů řízení přiznat. Proto (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení osoba zúčastněná nemá.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 5. března 2024

Milan Podhrázký
předseda senátu